

GR 243 ANDALUSIE

SIERRA DE LAS NIEVES

DEELNEMERS

André

Jan

Ludwig

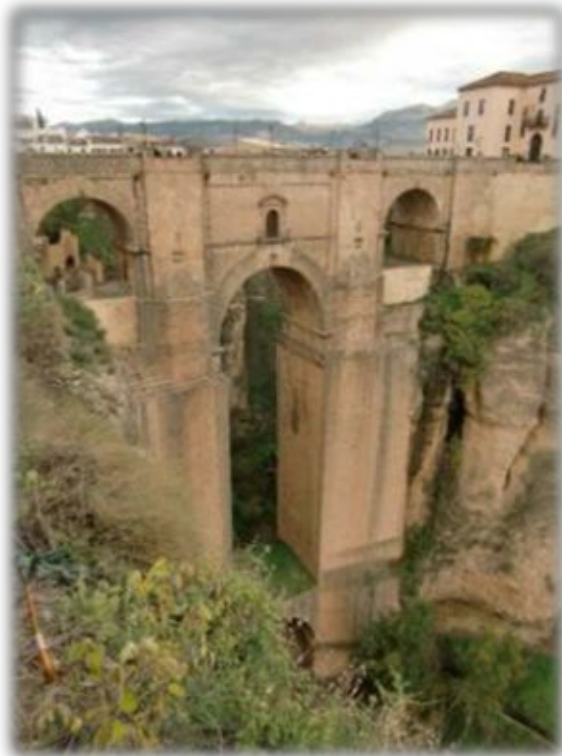
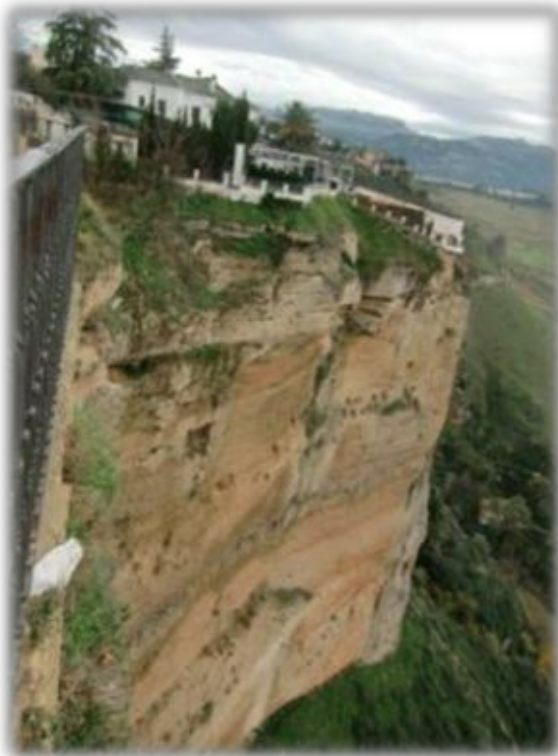
Vrijdag 20 januari 2012

- Van : Ronda 700 m
- Naar : El Burgo 580 m
- Hoogste punt : 1.161 m
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 1.100 m
- Dalen : 1.200 m
- Duur : 8 uur

We hebben een vlucht genomen van Zaventam naar Malaga. Vervolgens zijn we met de trein van Malaga naar Ronda gereden. Ditmaal hebben we gekozen voor de GR 243 die volledig door het natuurpark “Sierra de las Nieves” loopt in het Spaanse Andalusië. Deze Gr loopt van Ronda tot Istan maar wij zijn zinnens om er nog een stukje aan te breien en om onze trekking te eindigen in Marbella. We hebben geen tent mee. We overnachten in hotels.

Ronda wordt in twee gesneden door de rivier Guadalevin die doorheen diepe kloven stroomt. Ronda is ook bekend voor zijn drie bruggen, de Romeinse brug, de oude of Arabische brug en de nieuwe brug. De foto hierboven is de “nieuwe brug”. Het bouwen van deze brug gebeurde in 1751 en was pas 43 jaar later afgewerkt. Aan de onderkant van de brug werd een gevangenis gebouwd. Ontsnappen uit deze gevangenis was nagenoeg onmogelijk. De oudste stierenvechtenarena bevindt zich hier ook. Jaarlijks houdt men er nog 4 stierengevechten.

Het stationnetje van Ronda gezien vanuit onze hotelkamer. Bij vertrek is het +/- 5° C maar de zon schijnt volop. Overdag lopen de temperaturen op tot +/- 17 à 18° C.

De hemel is hemelsblauw en al vlug dienen we wat kledij uit te trekken. Ook de zonnecrème en de zonnebril wordt boven gehaald.

Een kudde schapen lijkt ons de weg te willen wijzen. Tijdens de nacht heeft het een beetje geregend. Hierdoor zien we op de hoogste toppen een dun laagje sneeuw liggen.

André heeft een stok gevonden en demonstreert ermee hoe ze hier de olijven uit de bomen kloppen. De eigenlijke pluk van de olijven is juist achter de rug al zien we hier en daar toch nog wat olijven hangen.

Van links naar rechts; de schaduwen van Ludwig, André en Jan.

Ik ga mijn muts opzetten zodat de zon mijn haar niet verbleekt.

Heb ik ook al om diezelfde reden gedaan!

Jan heeft de eerste sneeuw gevonden. Door de zon smelt de sneeuw echter zienderogen.

Beneden komen we aan de boerderij. De boer heeft niet alleen een kudde schapen, hij heeft ook nog wat geiten en enkele kippen lopen.

De GR 243 is mooi uitgepaald met houten palen met een wit en rood randje opgeschilderd. Deze paaltjes vinden we telkens terug op een splitsing. We dienen zelden onze GPS te consulteren.

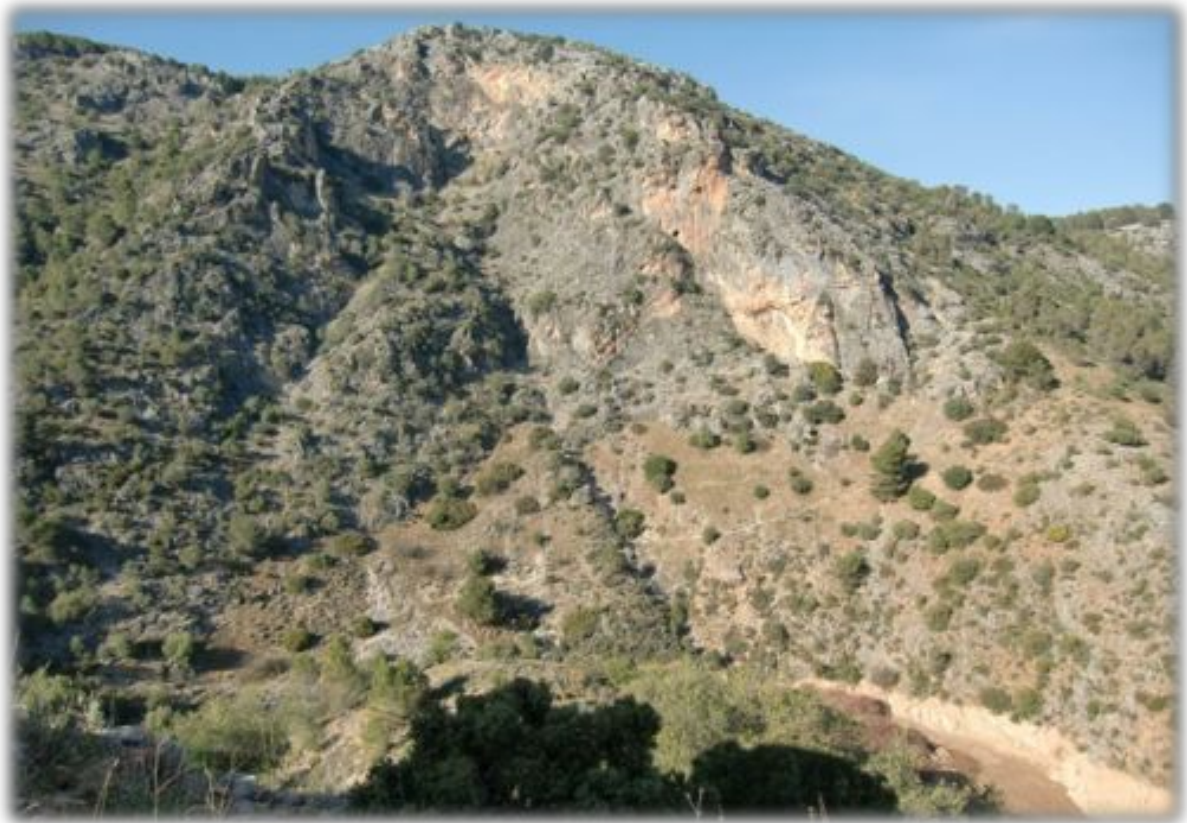

Om het uur lassen we een korte rustpauze in om wat te eten, te drinken of gewoon om wat te genieten van de adembenemende omgeving.

Een uitgedroogde rivierbedding die echter kan omslaan in een kolkende rivier na een fiks onweer.

Soms vinden we één of meerdere schoorstenen uit het niets opduiken. Soms zijn ze te vinden in de buurt van een woning maar soms gewoon in de rotsen. Deze schouwen staan niet in verbinding met de woning. Een ingang naar een holte of grot zien we ook niet. We hebben er geen flauw benul van waarvoor deze schouwen zouden kunnen dienen.

De olijvenpluk is reeds achter de rug maar de olijven worden verder bewerkt in kleine plaatselijke fabriekjes.

Ons eindpunt vandaag is het witte dorpje “El Burgo”. Het dorpje telt zowat 2.000 inwoners en ligt op een met cactussen begroeide rots. Smalle trappenstraatjes brengen ons in het centrum waar we een klein hostel vinden waar we kunnen overnachten. In het salon ontmoeten we de vader van de uitbaatster. Deze zit in een rolstoel en heeft maar één been. Hij praat wat tegen ons maar we verstaan er niets van. Op een bepaald ogenblik wijst hij naar foto’s op de muur. Het zijn foto’s van stierengevechten. Wij herkennen de man op de foto’s. Hij is een gewezen toreador. Wij weten niet of hij al dan niet zijn been verloren heeft tijdens een stierengevecht. We durven het hem niet te vragen.

We brengen een bezoekje aan het plaatselijke kerkhof. Door de rotsachtige ondergrond kunnen er hier geen graven gedelfd worden. De graven worden dus bovengronds gebouwd. Men metst er meteen een hele rij zodat men een tijdje verder kan.

Her en der treffen we zwaluwnesten aan. Het zijn trekvogels die hier in het zuiden overwinteren. Volgens het bijgeloof brengen zwaluwen geluk. Daar waar de zwaluw zijn nest bouwt zal voorspoed heersen en zal de bliksem niet inslaan. Er is ook een spreekwoord dat zegt : “Vliegt de zwaluw hoog blijft het alvast wel droog. Vliegt de zwaluw laag nadert daar een regenvlaag”. Dit spreekwoord blijkt ook nog te kloppen want een zwaluw leeft van vliegende insecten die hij vangt in zijn vlucht. Bij een hoge drukgebied vliegen insecten hoog en bij een lage drukgebied vliegen insecten laag.

Zaterdag 21 januari 2012

- Van : El Burgo 580 m
- Naar : Yunquera 730 m
- Hoogste punt : 1.252 m
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 1.500 m
- Dalen : 1.400 m
- Duur : 9 uur

Net als gisteren wordt het vandaag terug een zware dag. Bij de plaatselijke bakker kopen we wat brood en koffiekoeken. Bij de plaatselijke vishandel kopen we wat fruit. Een vishandel die groenten en fruit verkoopt kunnen we bij ons niet inbeelden, maar hier kan het wel. De bananen ruiken naar de vis maar ze blijven toch smaken naar banaan.

Jan neemt een rustpauze in een van de hollen die we passeren.

Het is helling op en helling af. Soms krijgen we mooie brede wegen voorgeschoteld maar soms zijn het echter bergpaden maar echt moeilijk is het niet. De landschappen wisselen elkaar af met olijf- en amandelboomgaarden. Soms zijn er ook boomgaarden met zowel olijf- als amandelbomen.

Wilde irissen staan momenteel mooi in bloei. In de Egyptische piramiden zijn afbeeldingen van irissen te vinden die stammen uit 1.500 jaar voor Christus. Ook in de Kaukasus en in Palestina vindt men deze bloemen hoog in de bergen. Bij ons wordt deze wilde soort ook gebruikt in borders en rotstuintjes. Hier bloeien ze van half februari tot einde maart.

Af en toe zien we een hoopje stenen liggen langs de rand van het pad om de aandacht op het pad te trekken. Echte stenen mannetjes zoals die welke we kennen uit de alpen ziet men hier minder.

We komen in een gebied waar veel holen en grotten zijn. De holen of grotingangen bevinden zich soms in de rotswand maar meerdere keren ook gewoon naast ons pad. Gelukkig heeft men, op de paden, rond de holen afsluitingen geplaatst zoals hierboven.

Momenteel is het in België 5° C en regent het. Hier hebben we een aangename 18° C en schijnt de zon zowat de gehele dag. Het valt ons ook op dat we hier ongeveer anderhalfuur langer licht hebben.

De plaatselijke wandelwegen zijn meestal in lusvorm en worden aangeduid met de letters “PR-A” gevolgd door een cijfer. Ook deze wandelwegen zijn mooi uitgepaald.

Van aan de “mirador” (uitkijkpunt) de Puerto Saucillo hebben we zicht op de omliggende dorpen en steden. Zelfs Malaga en de zee zijn met het blote oog zichtbaar. Onder de mirador is een parking waar veel wagens van wandelaars staan.

We eindigen vandaag in Yunquera, een dorpje van zowat 3.000 inwoners. Toeristen kennen ze hier niet. Hotels en taxi's zijn hier nagenoeg niet te vinden. We hebben echter een huisje gehuurd voor enkele dagen in Guaro, het eindpunt van morgen. De eigenaar van het huisje komt ons ophalen met de wagen.

Zondag 22 januari 2012

- Van : Yunquera 730 m
- Naar : Guaro 350 m
- Hoogste punt : 690 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 1.300 m
- Dalen : 1.600 m
- Duur : 9 uur

Danny, de hoteleigenaar waar we verblijven, brengt ons met de wagen naar ons vertrekpunt. André en Jan laten de rugzak achter in het huisje dat we gehuurd hebben. Ludwig draagt de rugzak met wat eten en drank voor onderweg.

Af en toe komen we ook een avocadoboom tegen. Avocado's worden voornamelijk rauw gegeten. Na het schillen kleurt het vruchtvlees snel bruin door blootstelling aan de lucht (enzymatische bruinkleuring), maar dit kan worden tegengegaan door het toevoegen van citroensap. In Mexico wordt de vrucht gebruikt als basis voor guacamole door het vruchtvlees fijn te maken. Deze avocadomoes werd op de Antillen gemengd met alcohol tot een geel drankje. Door zeevaarders werd dit meegebracht naar Nederland maar hier ging men het door gebrek aan avocado's maken met eieren omdat die dezelfde kleur hadden. Zo is in Nederland de likeur met de naam advocaat ontstaan. Middenin de vrucht bevindt zich een grote houtige pit, die voor consumptie verwijderd wordt. Bij rijpe vruchten ligt de pit los en kan men, bij het schudden van de vrucht, de pit horen rollen.

We passeren het idyllische dorpje "Tolox". De oorsprong gaat terug tot het Neolithicum. Dit wordt bewezen door restanten van aardewerken die gevonden werden in de Cueva de la Tinaja (grot).

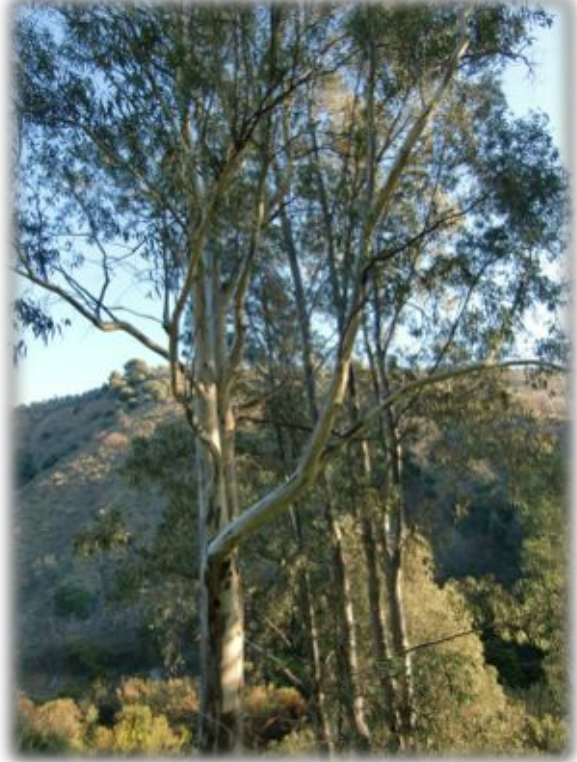
Er nadert ons een lokale bewoner per paard. Als de ruiter merkt dat we een foto willen maken houdt hij halt en stapt hij van zijn paard. Dan gaat hij fier voor het paard poseren zodat we het mooi versierde zadel beter kunnen zien.

De sinaasappel of appelsien is het exportproduct bij uitstek. Oorspronkelijk is de vrucht afkomstig uit China vandaar de naam “china-appel, evenals “appelsien”: appel-china.

De amandelboom staat nu in volle bloei. De bloempjes (zie detailfoto hierboven) ruiken lekker en zijn een streling voor het oog. De amandelnoot is het zaad van de amandelboom. De oogst is in augustus.

In 1989 werden de bergen rond Tolox uitgeroepen tot natuurpark Sierra de las Nieves, gezien zijn grote ecologische en landschappelijk waarde.

In deze tijd van het jaar worden de olijfbomen gesnoeid. De dikke takken worden gebruikt als brandhout en de kleine takjes worden meteen ter plaatste opgestookt.

Een oude boer gaat een wandelingetje maken met zijn twee geiten.

De kurkeik is een steeds groenblijvende boom die tot 20 meter hoog kan worden. De vrucht van de boom, de eikel wordt 1,5 tot 3 cm lang. De kurk wordt om de 8 à 10 jaar van de stam gepeld. Deze kurk wordt gebruikt voor isolatie, voor schoenzolen, voor vloer- en wandbekleding, voor reddingsboeien en natuurlijk voor de afsluiting van flessen. Het pellen van de schors moet zorgvuldig gebeuren, anders loopt men het risico dat de onderliggende weefsels beschadigd worden en de boom sterft. Het brandhout van de kurkeik wordt ook steeds ontdaan van de kurk.

Guaro komt in zicht. Naast de gebruikelijke jaarlijkse feesten, vindt in september in Guaro sinds enkele jaren het “Festival de la Luna Mora” plaatst. Dit festival is beroemd in de gehele streek. Dit festival biedt diverse culturele activiteiten met als thema de Christelijke, Moorse en Joodse tradities die samen Andalusië hebben gevormd.

In Guaro doen we een terrasje en wachten we op de komst van Danny die ons terug zal brengen naar ons verblijft La Molineta de Guaro. Te voet kunnen we er ook geraken maar dan moeten we nog een berg over en dat zien we niet zo meteen zitten.

Daar het vandaag nog licht is geeft Danny ons een rondleiding in “La Molineta”. Meer informatie hierover is er te vinden op www.lamolinetacasasrurales.com

Na ons wasje en ons plasje neemt Danny ons terug mee naar het dorp waar we in het plaatselijke restaurant uit eten gaan. Danny raadt ons pata negra aan. Het is het vlees van het Iberische varken die men hier “pata negra” noemt. Deze varkens leven in het wild en voeden zich met de eikels van de kurkeik. Het is dan ook vooral in de kukeikenbossen dat men deze dieren aantreft. Het vlees wordt geroosterd boven een houtskoolvuur en smaakt overheerlijk. Ook Danny eet pata negra want het is niet altijd te verkrijgen. Maar niet alleen het vlees smaakt lekker. Ook de bijhorende schotel

tomaten smaakt overheerlijk. Met een (te) volle maag keren we terug naar La Molineta.

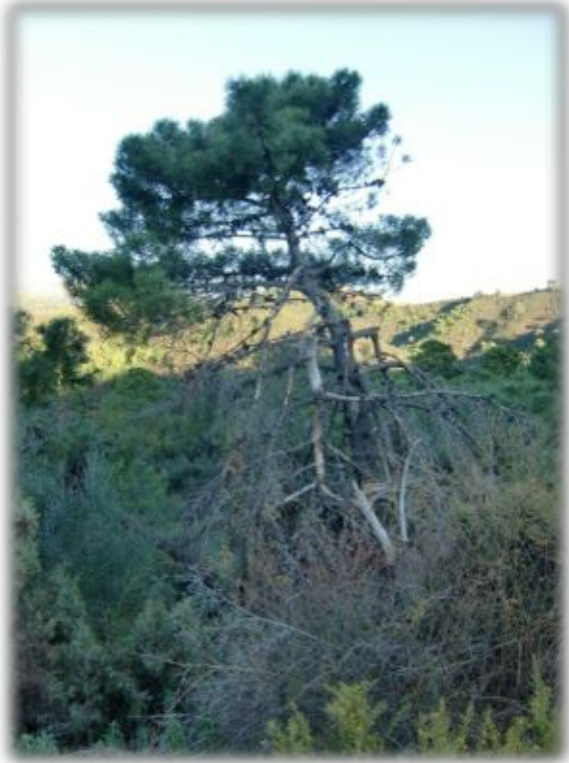
Maandag 23 januari 2012

- Van : Monda 380 m
- Naar : Istan 280 m
- Hoogste punt : 635 m
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 700 m
- Duur : 6 uur

Het stukje van Guaro tot Monda slaan we over. Het is slechts 7 km lang maar men moet er drie uur voor uittrekken en dan wordt het terug een dag van 9 uur stappen en dat vinden we te veel. Danny brengt ons dan meteen ook naar Monda. Het schemert er nog als we er aan komen.

Jan buigt nederig het hoofd voor de ezel die boven hem staat.

Ik heb mijn vrouw
leren kennen toen
ik stond te wachten
op de trein.

Dat was dan
letterlijk
per(r)ongeluk

De paradijsvogelbloem ook wel papegaaienbek genoemd. De naam is afkomstig van de kleurrijke paradijsvogel. In hun oorspronkelijke biotoop (Zuid-Afrika) wordt de bloem ook daadwerkelijk bestuift door vogels (honingzuigers).

Istan, ons eindpunt voor vandaag komt in zicht. Het dorpje telt nog geen 1.500 inwoners. Het stuwmeer in de vallei van Istan wordt gebruikt voor de voorziening van water van het nabijgelegen toeristenoord Marbella.

Dit dorp is lange tijd gespaard gebleven van autoverkeer. Het heeft geduurd tot na de tweede wereldoorlog voordat het dorp bereikbaar werd met de wagen. Tot dan kon het dorp enkel maar bereikt worden met paard en kar of met de ezel. Nu nog zijn er weinig straatjes in het dorp waar een auto door kan. Maar bij het binnenkomen van het dorp is wel een grote parking.

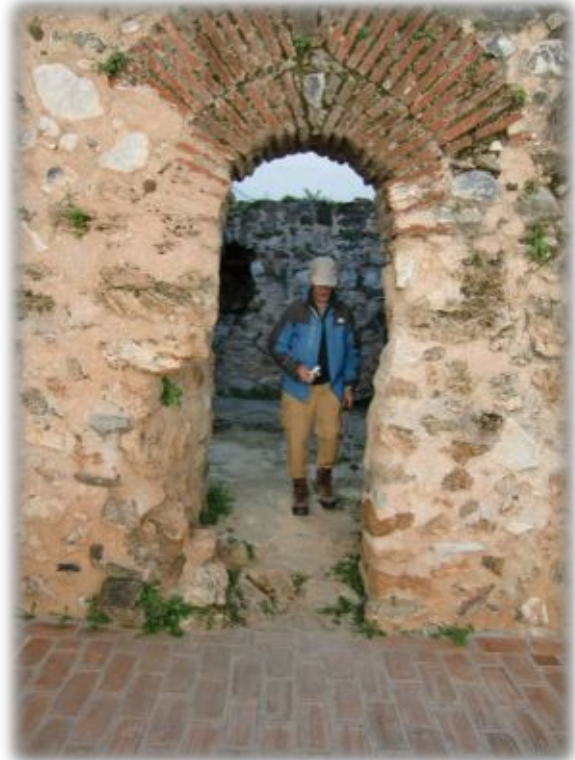

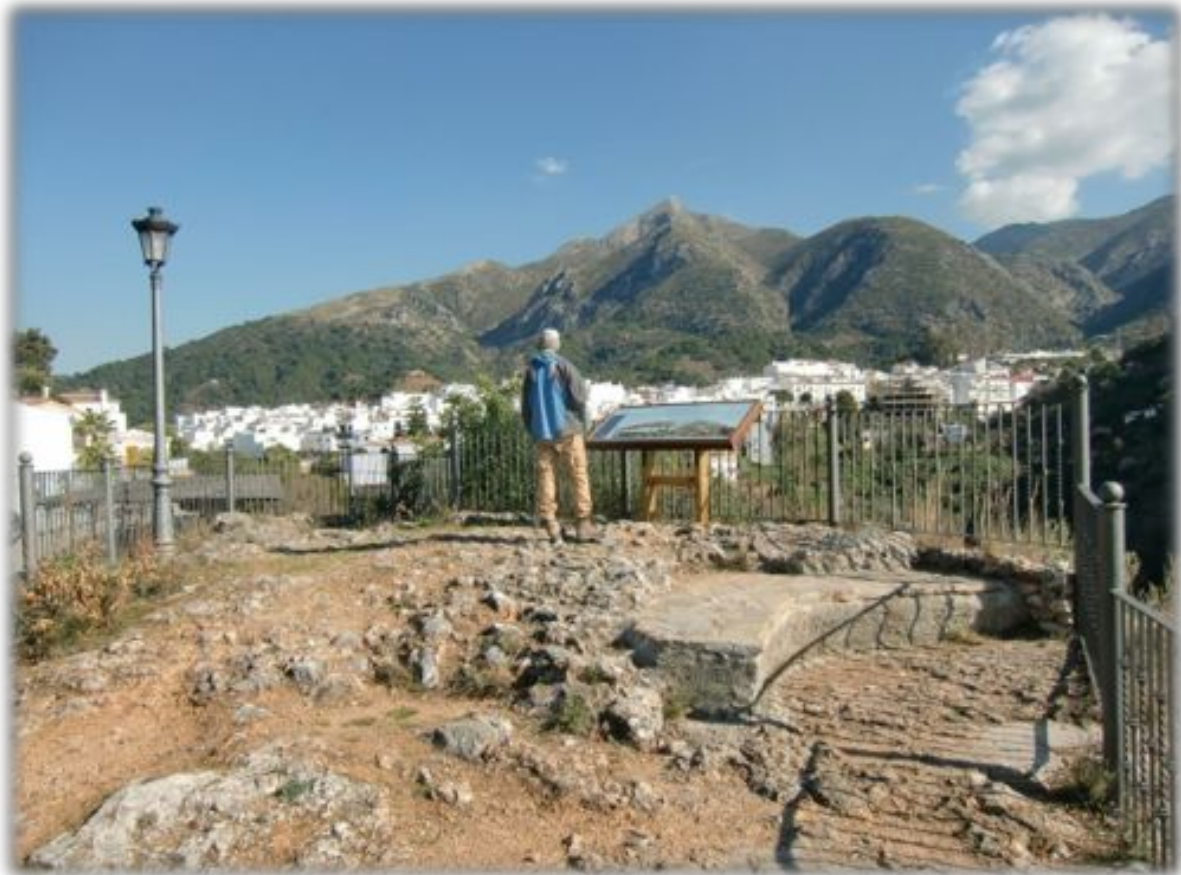
In het dorp zijn nog overblijfselen te zien van, als ik mij niet vergis, een oude Romaanse kerk.

Istan heeft meerdere bronnen met drinkbaar water. Ook de onderliggende stuwdam wordt grotendeels gevoed door deze bronnen.

Dit is niet de ingang van een kerk maar de ingang van een bakkerswinkel.

Ook Istan heeft, net als alle andere iets of wat respectabele gemeentes, zijn mirador (uitkijkpunt). Veelal bevindt er zich een plaat met de afbeelding van de omliggende dorpen en bezienswaardigheden.

In het dorp bevindt er zich een mooi wandelpad naar een nabijgelegen heuvel van waaruit met het onderliggende meer goed kan zien.

Ze werken hier graag met keien. Het zijn geen tegels waar keien in verwerkt zitten. Alle keien zijn handmatig in de mortel gelegd. Danny komt ons terug halen terwijl zijn echtgenote Bianca voor ons een heerlijke paella maakt.

Een dikke pluim voor Bianca. Niet alleen de paella smaakt overheerlijk, ook haar zelfgemaakte looksaus mag er best zijn. De geserveerde olijven zijn van eigen kweek. Aanvankelijk dachten we dat we de paella niet zouden opkrijgen maar we hebben alle drie een extra inspanning gedaan zodat er niets over was.

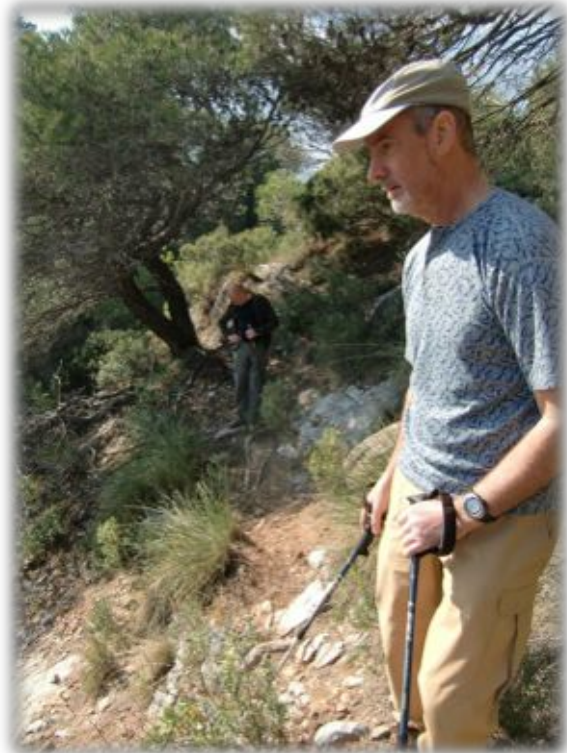
Dinsdag 24 januari 2012

- Van : Monda 380 m
- Naar : Ojen 280 m
- Hoogste punt : 668 m
- Afstand : 19 km
- Stijgen : 800 m
- Dalen : 800 m
- Duur : 7 uur

Danny brengt ons terug naar Monda. We gaan nu het stuk Monda – Ojen doen. Vandaag is het een rustigere dag. We vertrekken dan ook iets later.

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in Spanje. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder.

De Europese dwergpalm komt hier veel in het wild voor maar wordt ook aangeplant als sierplant. Deze plant is van nature zeer ziekteresistent en wordt door geen enkel dier gegeten.

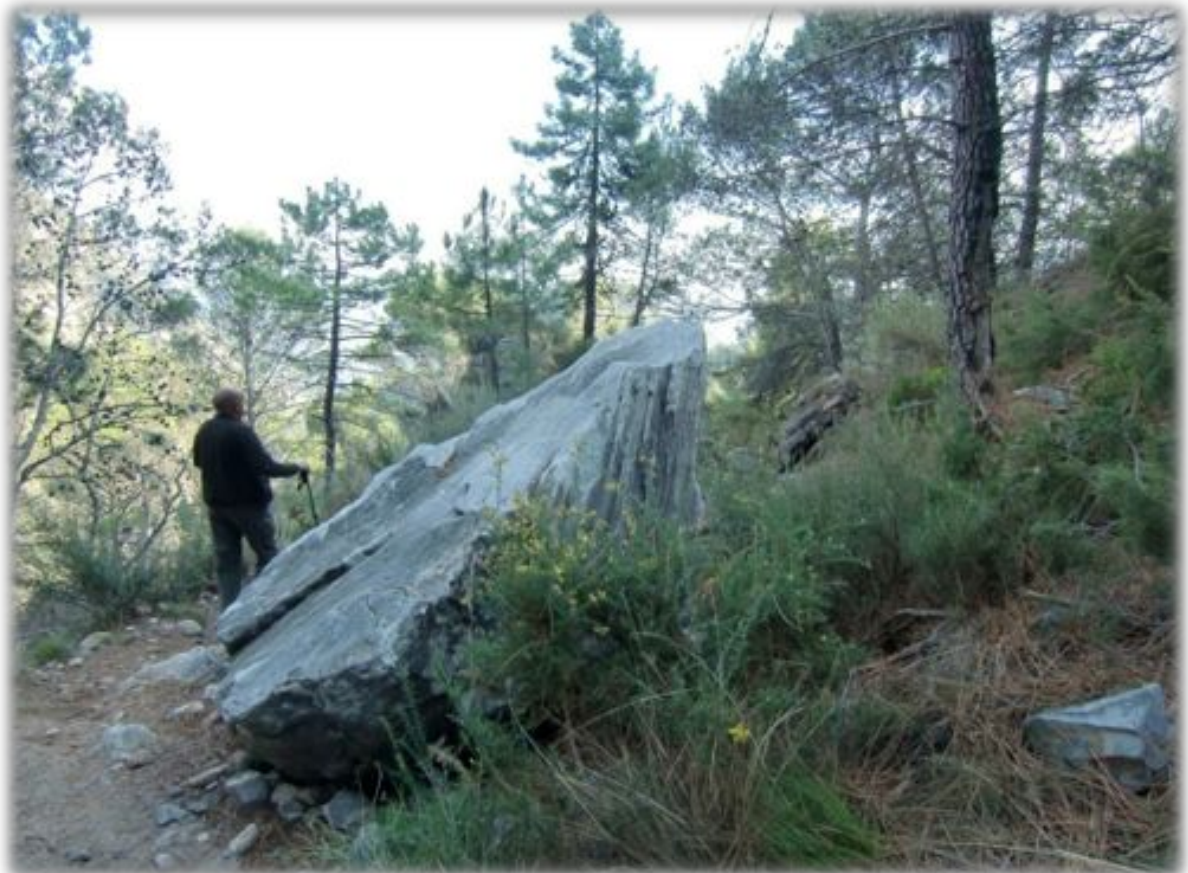

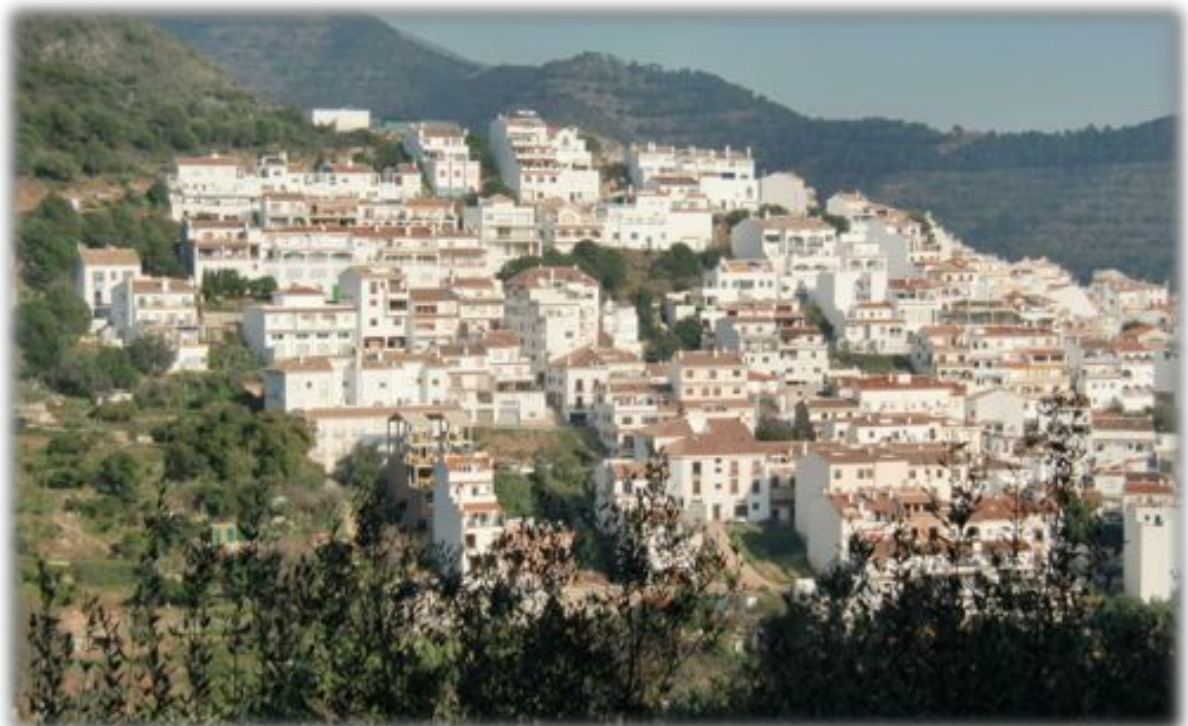

Tijdens de afdaling komen we een hoopje stenen tegen, in grafvorm, met een kruis erop. Volgens Jan kan dit alleen maar de begraafplaats van een uitgeputte wandelaar zijn.

We naderen het ongerepte bergdorpje Ojen. Het is geheel gebouwd op de flank van een berg. Het dorp wordt omringd door de Sierra Blanca en de Sierra Alpujata. Dit gebied is rijk aan talk, nikkel, ijzer en lood. Het dorp is ook gekend voor de aanmaak van een anijsachtige likeur “aguardiente”.

Agaves zijn door de mens gekweekt als gebruiksplant onder andere voor de vezels die in de stevige bladeren zitten en als bron voor gegiste dranken (pulque). In Spanje maakt men uit de pulque de sterke drank mescal. De tequila is daarentegen een drank die gemaakt wordt door destillatie van het gegiste sap van de blauwe Agave. Deze soort wordt vooral in de omgeving van het dorpje Tequila bij Guadalajara gekweekt. De zeventienduizend inwoners van dit dorp zijn bijna allemaal afhankelijk van de productie van tequila die door dertig bedrijven wordt gemaakt. Na 48 tot 72 uur gisting van het sap en na een dubbele destillatie blijft de witte tequila over. Rijping in vaten kan de kleur in geel veranderen en de smaak van de drank verfijnen.

Het aantrekkelijke dorpspleintje is mooi versierd met talrijke terrasjes en een fontein.

Tegen de zijgevel van de kerk groeien leifruitbomen met citroenen. Tot manshoogte zijn er geen citroenen meer te zien. Eens daarboven hangt het nog vol.

Om de Spaanse toeristische middenstand wat te steunen doen we een terrasje. Tussen het tappen en het bestellen van pinten is de waardin inktvissen aan het kuisen.

Ondanks dat het al eind januari is zien we toch nog een kertsman aan een balustrade bengelen. Op de foto naast de kerstman ziet u een dwergsinaasappelstruik. Deze vrucht wordt gegeten met de schil er nog rond.

Woensdag 25 januari 2012

- Van : Refugio de Juanar 820 m
- Naar : Marbella 0 m
- Hoogste punt : 899 m
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 6 uur

Gisteren zijn we van aan Refugio de Juanar afgedaald naar Ojen. Daar we het stuk Ojen – Juanar al gedaan hebben laten we ons door Danny tot de Refugio de Juanar brengen met de wagen. Van hieruit moeten we nog enkele honderden meters stijgen om vervolgens te beginnen aan de lange afdaling naar Marbella.

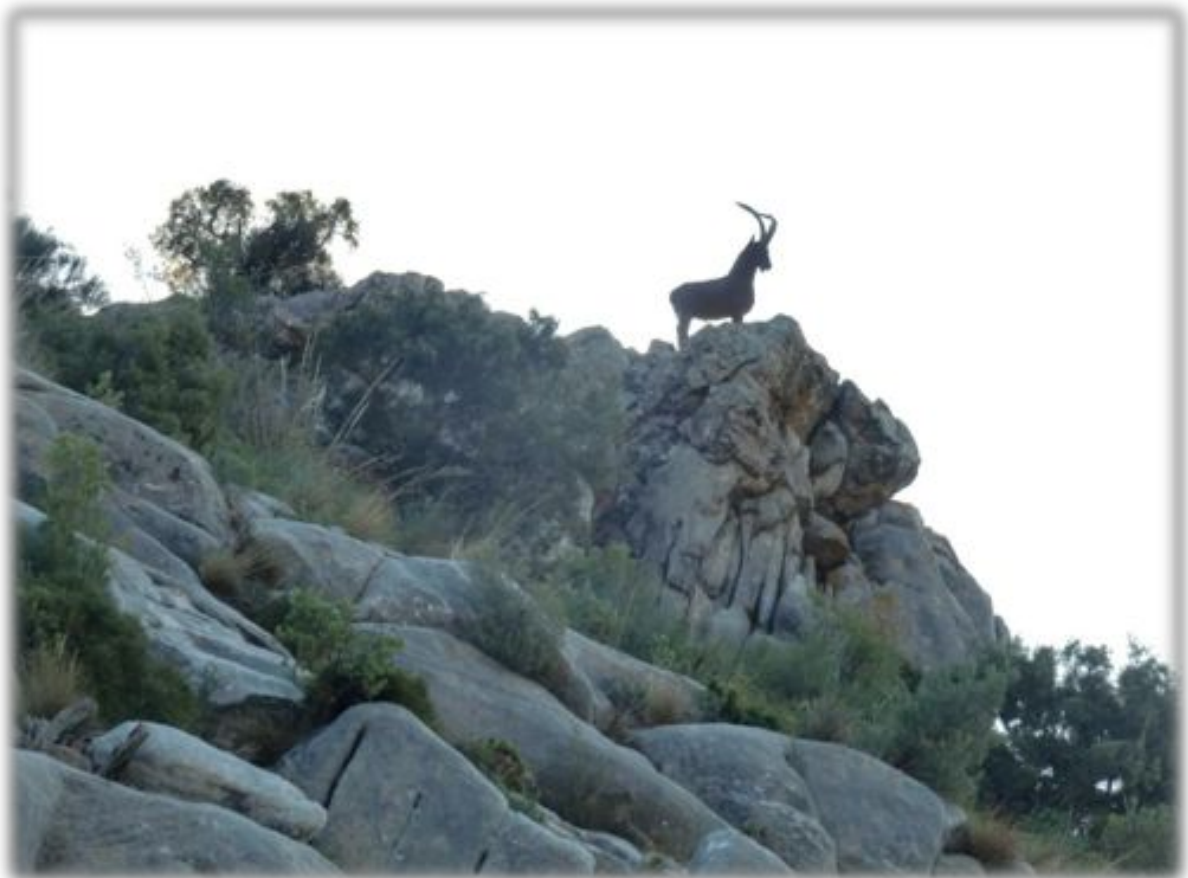
Voor ons vertrek heeft Jan nog spek en eieren gebakken.

We komen nu aan de laatste mirador. We hebben van hieruit een prachtig zicht op Marbella en de kust. We beginnen meteen aan onze laatste afdaling. Het zal meteen ook onze moeilijkste afdaling van de gehele tocht worden.

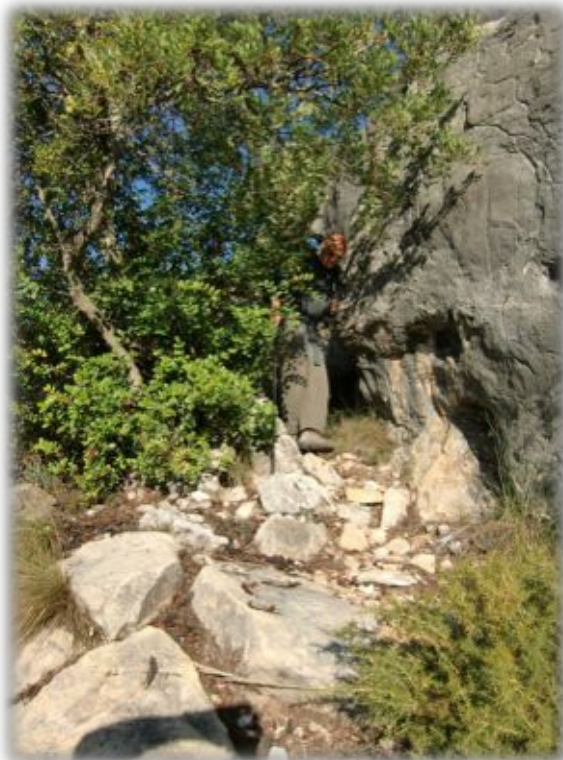

André gaat er nog eens bij zitten en gaat nog voor een laatste keer zijn blaren tellen. Het wordt tijd dat we beneden zijn want de compeed is ver op.

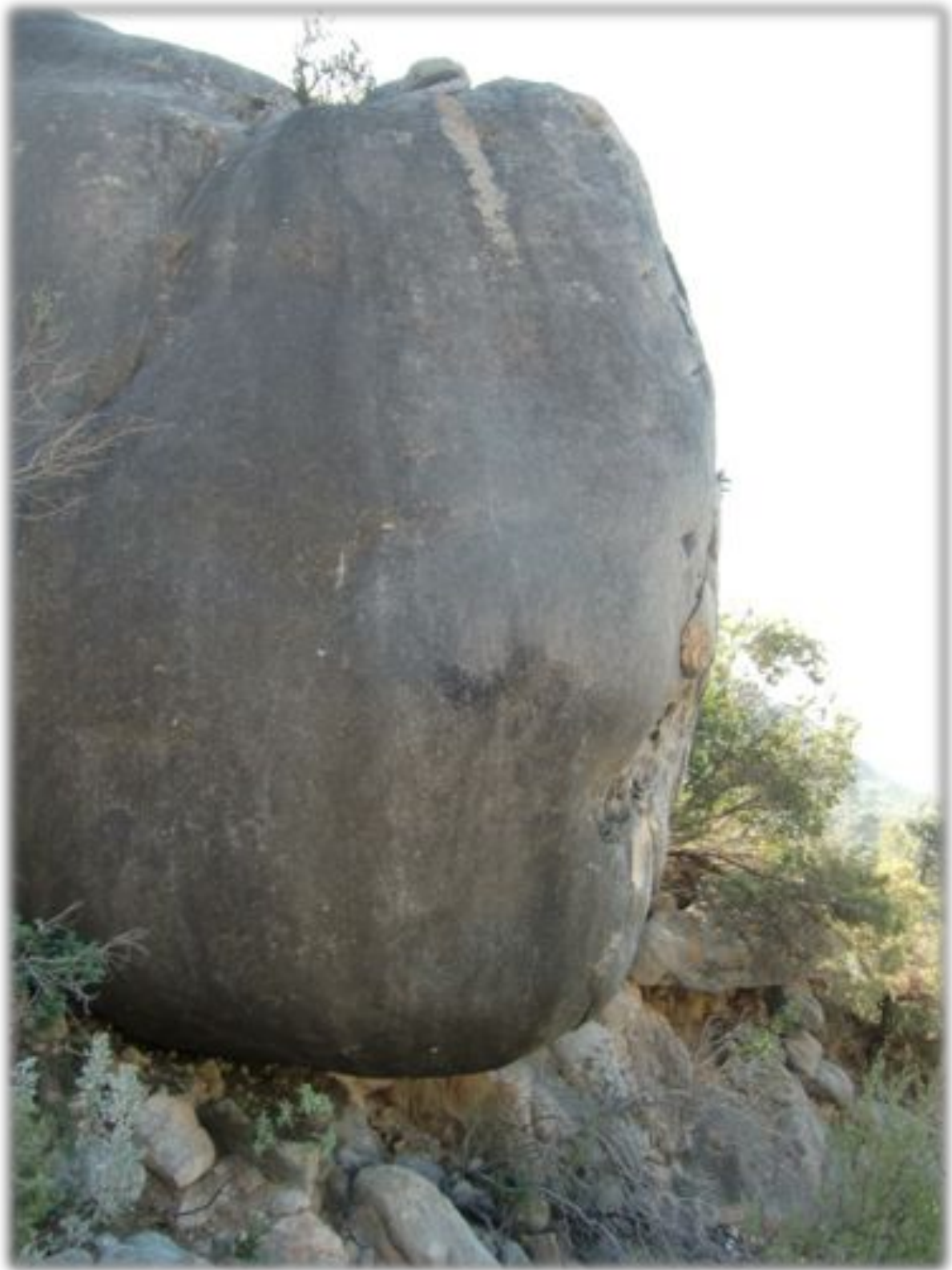

In het begin van de afdaling is het pad weliswaar smal en slecht onderhouden maar het is doenbaar. Na verloop van tijd zien we niet echt een pad meer en is het telkens zoeken naar de beste plaats om enkele meters af te dalen. Soms lopen we gewoon vast en dienen we een stuk terug te keren en een alternatief te zoeken.

Een flink uit de kluiten gewassen rotsblok die wat lijkt op een kei. Het blijft zoeken naar een pad. Mogelijks zijn we het pad kwijt geraakt in het dichte stuikgewas. Af en toe dienen we wat te klauteren. Echt risico's nemen doen we niet. Af en toe zien we in het mulle zand toch nog wat voetsporen wat er op wijst dat we niet de enigen zijn die hier zijn gepasseerd.

Uiteindelijk komen we dan toch op een breed begaanbaar pad die ons naar Marbella zal brengen. Marbella is een mondaine badstad, zowat het Knokke van Spanje. Het is een van de belangrijkste badplaatsen aan de Costa del Sol. Het zijn vooral welgestelde toeristen die hier verblijven. De stad telt tevens meer dan tien golfterreinen. Puerto Banus is de meeste prestigieuze plezierhaven van de Middellandse Zee.

Aan de Puerto Brico Alto eten we onze laatste boterhammetjes op. In de verte horen we al het verkeer van de auto's en af en toe snuiven we de geur op van het zilte zeewater. Marbella kan niet veraf meer zijn.

In de bergen rond Marbella zijn archeologische opgravingen gedaan, die wijzen op bewoning in de paleolithische, en neolithische tijd. Ook zijn er overblijfselen gevonden van Fenicische nederzettingen in het gebied van de Rio Real.

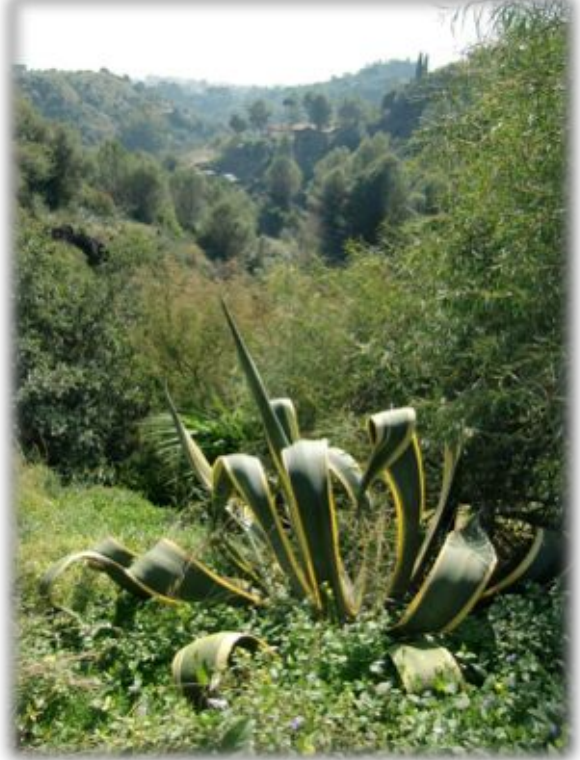

We krijgen nu meer en meer zicht op de huizen van en rond Marbella en zien het badplaatsje steeds dichterbij komen.

We nestelen ons in het historische centrum op de Plaza de los Naranjos. Het is er mooi maar druk. Het valt ons ook op dat we hier het dubbele betalen voor een pint bier dan in het binnenland.

Donderdag 26 januari 2012 dagje Malaga

Met de bus rijden we terug naar Malaga en installeren er ons in een appartementje dat we hebben gehuurd.

In het midden van de stad treffen we een flink uit de kluiten gewassen boom aan. We weten niet welke soort boom het is maar het is in elk geval een oud exemplaar.

Ook de alom gekende cherry bar konden we niet links laten liggen. Ook de gekende schilder Pablo Picasso is hier ooit nog langs geweest.

Ook de levende standbeelden zijn weer van de partij.

In de haven ligt het privé mega-yacht “Tatoosh”. Het is van Paul Allen medeoprichter van Microsoft en vaart onder de vlag van de Kaaiman Eilanden. Het yacht heeft ook nog een zeilboot, een speedboot en enkele waterscooters aan boord. En o ja, niet te vergeten er is ook nog een helikopter aan boord. Het yacht telt 20 suites waaronder een suite voor de helikopterpiloot. Er zijn ook nog twee zwembaden aan boord. Het yacht staat 26ste op de wereldranking. Mocht je soms interesse hebben, het staat te koop voor 160 miljoen dollar. Volgens kenners is dit een waar koopje. Jan heeft de lengte willen afstappen maar halverwege was hij de tel al kwijt.

Op het strand van Malaga blijven we genieten van de zon tot deze ondergaat

In 6 stapdagen hebben we 125 km afgelegd of een gemiddelde van 21 km per dag. We hebben 5.500 meter gestegen en ongeveer evenveel gedaald. We hebben 45 uur gestapt of een gemiddelde van 7 u 30' per dag. Het was een mooie tocht met een toffe ploeg. We hebben alle dagen zon gehad van 's morgens tot 's avonds en hebben geen druppel regen gehad.

Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Jan : jj.wauters@skynet.be

André : anenmp@gmail.com

Foto's : Jan, André en Ludwig

Tekst : Ludwig